

17. szám.
Aug. 24-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra 2 ft. 10 kr. vagy máj.—dec. 8 hó 4 ft. 20 kr. vagy jul.—dec. 3 ft. 15 kr. új pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

IX. kötet.

APOSTOLOK OSZLÁSÁNAK NAPJÁN!

Hazaküldték, eloszlatták őket;
Nincs már többé szükség beszédükre.
Pedig minden szó, a mit beszéltek
Volt a nemzet érzésének tükré.

Egész világ dicsőíté őket,
Csak ők ott fenn tarták gúnynevekkel.
Egész világ áment monda rájuk,
Csak ők ott fenn mondák rá, hogy „nem kell.”

Könnyes szemmel térnek falvaikba,
Ott is őket könnyes szem fogadja.
És e könnynek cseppje drága : — egykor
Mégvenné még, ki meg nem válthatja!

Igaz szónak, honszerető szívnek,
Nincsen ára nagyok udvarában,
Hizelgés az édes gyermek ottan,
Igaz szó a mostoha és árva.

A kik vártok hazatérő honfit,
Ne kérdjétek mit hozott magával?
A hol ő járt, ott nem osztogattak :
Kincs, dicsőség maradt tőle távol!

De megőrzé, a mi rá volt bízva,
Mi a honnak szentje, ereklyéje.
A mily tisztán kezére adtátok
Olyan tisztán került vissza véle.

Visszahozta nemzet becsületét;
Jogaiból semmit el nem árult;
Nem kell neki poraiban félni
Egykor átkozódó unokátul.

A nemzetnek mind beszámol véle :
Czimeréből semmit el nem vettett.
Semmi foltot, szennyet nem hozott rá.
Őrizd most már egész magyar nemzet!

J. M.

UTÓLSÓ ÁLMOK A RÁJXRÁT BÓL.

(Vége.)

VII. Álom. Miképen hoztattak üdvös törvénycikkelyek a Rájxrátban nagy gyorsasággal és vitézséggel.

Hanem aztán a mint a miniszteriumnak egyszer sikerült összetoborzani a majoritást, jaj lett nekünk!

Azontúl nem volt kivihetetlen semmi indítvány többé. Mühlfeld és Kuranda, Giskra és Brinza urak minden nap egy tuczat új törvénycikket hoztak a kalapjukban s azokat mi mind elfogadtuk. Egy pár megmaradt az emlékezetemben, a hogy felébredtem. Ilyenek :

XIX. T. cikk. A magyar ruha-viselés szabályozásáról. Attilát viselni szabad, de zsinor nélkül, lapos fekete gombokkal, elől kivágva, úgy hogy hátul farka legyen, gallérja lehajtván legyen; magyar nadrágot is szabad viselni, de a csizmán kívül húzva és sujtás nélkül; kucsmát is szabad viselni, de kürtő alakban és karimával; tollat is szabad viselni, de csak a fül mellé dugva; sarkantyút is szabad használni cifra laska metéléskor. Ez ellen vétők az alkotmányos haditörvényszék elé állíttatnak s izlésük szerint 1 — 5 évig terjedő börtönre vagy 100 — 1000 ftig menő önkéntes kölcsönre büntetettnek.

XXXIII. T. cikk. Az útlevelek szabályozásáról. Utlevel nélkül a szántóföldre menni sem szabad, utlevelet pedig csak az kap, a ki az adóját lefizette. Ez ellen vétők tarisznyájuk elvételére büntetettnek.

XLII. T. cikk. A bélyegdíjak kijátszása ellen. Tapasztaltatván, hogy sokan alattomban fizetéseket teljesítének, a miknél hogy a bélyegdíjt elharácsolják, inkább nem is vesznek nyugtatványt róluk, törvénybe iktattatik tehát, hogy mikor a pinczerek a vendégeknek az ebédet, vacsorát beszámítják, erről nyomtatott nyugtatványt adjanak, illető bélyeggel ellátva; meglepetés esetében mind a pinczér, mind a vendég háromszoros ebéd árában elmarasztaltatik.

LXVI. T. cikk. A színházak szabályozásáról. Minden olyan darab előadása tilalmaztatik, melynek szelleme a február 26-ki páteussal meg nem egyez: tehát mind azok, mikben magyar király, magyar vezér, magyar hadsereg fordul elő; a mikben alispánok, nádorispánok, és szolgabírák szerepelnek; historiai darabok csak úgy engedtetnek meg, ha becsületes fekete frakkban

adatnak elő. Ha valamelyik színész a képét fehérre és pirosra festi s hozzá zöldeket beszél, minthogy azzal a nemzeti színeket akarja összeállítani, becsukatik, vagy egy havi fizetése önkényes kölcsönbe megy.

XCIV. T. cikk. A magyar országgyűlési képviselők capacitatiójáról. Minthogy szükséges, miszerint a 61-diki diaeta tagjai határozataikat visszavonják, azokra, kik ezt tenni vonakodnának, rájuk záratik az ajtó. Minthogy azonban a következő személye sérthetetlen, nehogy a külföld lármát csapjon az alkotmány megszegése ellen, az határoztatik, hogy a vonakodók országgyűlési beszéde palacsinta-tésztnak kisüttetik, lekvárral megkenetik, tejfellel leöntetik s elmondóiknak mind addig étel nem nyújtatik, míg eként bepalacsintázott beszédeikre rá nem fanyalodnak s azokat — visszanyelik.

CXXVI. T. cikk. A sajtószabadságról. Ne hogy azt mondhassa valaki a külföldön, hogy a szabadelvű centralisált összallamban censura létezik, az határoztatik: hogy a pesti magyar lapok megvizsgálás végett ezentúl ne a policziának, hanem mindig annak a szerkesztőnek adassanak be, a kinek legrosszabul megy a kseftje. Ez aztán majd iparkodik mind azt kitörülni a többi lapokból, a mi azoknak előfizetőt hoz s mi dicsekedve mondhatjuk el, hogy a sajtószabadság a szerkesztők kölcsönös kontrolja alatt nagyon jól érzi magát.

CLIV. T. cikk. Az adó-ellenszegülőkről. Miután elhatároztatott, hogy a kik az adót nem fizetik, hadi törvényszék elé állíttassanak; e rendszabály azokra is kiterjesztendő, a kik nem dohányoznak: nőnemen levő alattvalók legalább a tubákolást kötelesek kimutatni.

CXLIX. T. cikk. A botviselésről. Miután alkotmányos polgároknak a botot nem viselni, hanem csak elviselni szükséges; határoztatik: hogy a ki pálczával jár az utcán, legyen készen rá, hogy az a hátán összetöretik s így minden alkotmányos polgárnak saját érdekében áll, hogy csákánnyal, ólomgombbal s egyéb ily decoratiókkal a pálczáját ne ékesítse fel.

CCII. T. cikk. Az iskolákról. Nehogy azt mondhassa a külföld, hogy a szabadelvű osztrák kormány a nemzetiségeket elnyomja, megparan-

csoltatik : hogy az iskolákban minden tanonez a saját nyelvét használhassa — az elcseppentett tinta felnyalására, — és arra, hogy németül beszéljen vele. A kik a német nyelvben rosszul haladnak elő, azoknak szülők önkényes kölcsönben marasztaltatnak el, vagy ha árvák volnának, veniam annorum-ot kapnak s nagykoruaknak nyilvánítatván, örökségük bánja.

DCXII. T. cikk. A politikai jelvények viseléséről. Minthogy lehetnének roszakaratú külföldi levelezők, a kik némelyek külső viseletéből azt itélnék, mintha a magyarok nem volnának tulboldogok az osztrák alkotmány által, ezennel emlékezetbe hozatik a kormányzóság ^{A +} 16235 sz. a. rendelvénye, mely szerint a kalapok mellett lévő szalagnak a csatton kívül épen csak $\frac{1}{2}$ hüvelyknyire szabad kinyulni, a karimán túl lengő szalagvég annak bizonyosságául fog vétetni, hogy a magyar embernek fölöslege van, s a kinek fölöslege van, az még fizethet. Hasonlóul tiltatik zsebórák viselése, mert ez azt jelenti a felforgató pártnál, hogy „eljött az óra.“ Hasonlóul tilalmaztatik a csizmákon talpat viselni, mert ez a roszerzelmüeknél ezen jelszót költi fel, hogy „talpra magyar!“

MCCX. T. cikk. Az éneklések szabályozásáról. Énekelni 1-ször csak templomban szabad; 2. csak szent énekeket szabad; 3. szent énekek csak azok, melyeket szent Dávid írt. 4. De még az is sok policzaj-ellenes dolgot írt, a mik nem éneklendők; ilyenek : „Öröködbe uram, pogányok jöttek!“ — „Hogy a babyloni vizeknél ültünk.“ (Világos, hogy mit értenek Babylon alatt). „Oh mely sokan vannak, a kik háborgatnak!“ „Perelj uram perlöimmell!“ és a többi. Ezek nem éneklendők.

MDCC. T. cikk. A clima szabályozásáról. Minthogy daczára minden mortificationak, az a Magyarország még is csak szép ország marad, s a míg az marad, lehetetlen kívánni a magyartól, hogy ne szeresse hazáját, ezennel törvénybe iktattik : hogy Magyarországbán, mint meghódított tartományban se melegebb nyár, se rövidebb tél

— Az új megyeügyész sorba kérdezetgi a börtönfoglyokat : mióta? miért vagy fogva? Az egyikőtől is kérdi : mióta raboskodol?

— Három éve.

— Hogy kerültél be?

— Tanunak hittak be; azóta itt felejtettek!

ne legyen, mint az örökös tartományokban; a szülőnek nem szabad megérni; búzának, repczének el kell fagyni; a természetnek át kell látni, hogy egy erélyes kormány dualismust meg nem tűrhet. Krumplit kell természetni az egész birodalomban; ezt kívánja a nagyhatalmi állás, a centralisatio elvei, az egységes állam eszméje, s a magyarok separatisticus Gelüstjei. Így végre még is csak elhiszik, hogy Magyarország Austria.

Ezt mind megszavaztuk. Háromszor „hoch!“ a szép alkotmánynak!

VIII. Utolsó álm. Mikép jutottunk ki a Rájxrátból.

Miután mindent megszavaztunk, a mit csak Mühlfeld, Kuranda, Giskra és Brinza urak indítványozni bírtak; egy reggel ismét felfiákkerezünk a Schmerling-theátrum elé.

A kapuban megállítottak s azt kérdezték : „melyik helyre tetszik?“

— Hát, mint rendesen; földszint.

— Ein Gulden fufczig kreuzer.

— Micsoda egy forint ötven krajczár? Én szoktam kapni tíz forintot, a mért itt ülök.

— Wie so?

— Hát ez nem a Rájxrát?

— Wajsz mid. Nekem tegnap óta ki van adva nyári színháznak. Ma lép fel először Frau Prokesch-Osten-Goszman avec Gemahl in der Grille.

— Ahá! értem, ön mókázik : Fadette anyó, a boszorkány ugye bár, doctor Mühlfeld, a sűgó pedig a csengetyüvel, doctor Heyn.

— Keine Wicze machen, sonst ruf i Policzey!

Odább sompolyogtam; találkoztam egy pár collegával, kérdeztem, hogy mi dolog ez? Mind eltagadta, hogy valaha Rájxrát lett volna.

Mentem a kávéházba; néztem a hirlapokban a hivatalos részt. Láttam abban doctor ez és doctor amazt, a híres szabadelvü baloldal vezéreit kit Policzeycheffé, kit Financzdirectorrá kineveztetve; de a Rájxrátról egy szót sem.

Még csak hirlap utján sem tartották érdeemesnek tudatni a világgal, hogy a Rájxrátnak

FINIS, KONYECZ, ENDE, VÉGE!

— Épen a héten egy zsákokkal megterhelt kocsit akart 4 munkás az udvarba a szérüről betolni, egy ott elmenő financz mint ismerőseknek azt mondá :

— Ugy-é nem akar indulni?

— Nem ám, mondá egy közülök, ló kellene. Jűjön az ur segítsen.

Az olasz fal.

Átkozott rossz ez az olasz fal, ha csak nagyon nem támogatják, ha pedig nagyon támogatják, még keresztül lyukad.

= Fogarason történt azon szörnyü esemény, hogy egy magyar embert, mert egy oláhot oláhnak mondott, három napra bezárták az oláhok. Az pedig Pesten történt, hogy egy leány, kit, otthon, falun, mig leeresztett hajjal s meztláb járt, Örsinek hittak, Pestre jöven szolgálatba, itt föltüzi hajját, s vasárnap délután mikor asszonyától a város-ligetbe kikéredzik, még krinolint is visel, s Lizinek hivatja magát, régi szeretőjének felmondott, mivelhogy régi bizalmas nevéen ismét Örsinek vakmerősködött nevezni.

= A kinek reménysége *forgács* volt, ne csudálja, ha gyorsan hamuvá lett.

= 1839-ben az országgyűlés megnyitása előtt Ferdinánd király lejött Komáromba a várat, és Bábolnára a ménest megtekinteni. A vasdinnyi pusztá cselédsége, örege apraja, mind bekészült Komáromba király-nézőbe. A gazdatiszt a béreseknek tizenkét bot büntetés alatt megtiltotta a szorgos dolog-időben ott hagyni a munkát. Az egyik béresen győzött a király-látvágy; bemegey Komáromba : várva várja a bekövet-

kezendőket. Egyszer, jön a király! jön a király! hal-latszok a kiabálás. Csakugyan legelül jönnek megye-huszárok, délcegen paripázva, bevezetők a hintók sorát. Béresünk, csupa szem, fül, jobbra balra taszigál, kérdi, hogy a huszárok közül melyik a király? Azután jött a sok czifra hintó, a sok czifra hintóban a sok aranyos czifra ur. Béresünk mindannyi urban egy-egy királyt látott; de nyugtalan volt még is megtudni s látni, melyik hát valóban a király? Egyszer a kocsik sora megállapodik, az urak kiszállnak. Béresünk ott terem, megint lökdösi szomszédait : melyik a király a sok aranyos ur között? Nem tudják neki megmutatni. — Egyszer nyilnak a sorok, a tömegek két oldalra sorakoznak, s közepén helyet adnak a királynak és kíséretének. — No hiszen volt dolga most megint a béres könyökének, meg a szomszédok oldalának : melyik a király? Mutatják neki. Melyik? mutatják neki egyszerre öten. A béres látva, hogy a király maga legegyszerűbben van öltözve valamennyi úr közt, elszomorodva sohajt fel. Hát ezért kapok én most tizenkettőt?

Ez is perspectiva.

Hogy tetszik önnek ez a perspectiva? — *Still-lebennek megjárja, de architecturában alig.*

A kényes kérdés.

— Papa : hogy lesz a kakasból kappan? — Hát, kis fiam, úgy, hogy azt is **revisió** aláveszik.

A nyugodtan alvók medvebőre.

= Hajdan! Ez 1806 táján történt, hogy Debreczenben, szabadság alkalmával, egy viaszbábokat mutogató német egyéb figurák közt Drouet-nek a varennesi postamesternek a képét ilyen formán magyarázta a bámuló tömegnek: ez az, ki a királyát elárulta. Hallja ezt egy gulyás s nemes haragjában rákiált a viaszbábra: „ejnye milliom adta, hát te árultad el a királyt? s azzal olyat üt a vasasbottal a fejére, hogy mind cseréppé lett az.“ Hej be régen volt az.

= A nagyon is pontos számvevő. Egy nyugdíjas tiszt, julius, augusztus és szeptember hónapokra szóló — a lelkész által csak az utolsó hónapon láttamozott nyugtáit, a pénztárnál leendő utalványozás végett a számvevőnek bemu atván, ez magasba ránczolt homlokkal így utasítja vissza: önnek még azt is be kell bizonyítania, hogy julius és augusztusban is valósággal életben volt légyen.

= Egy agg színész naplójából. Veszprémben restelacio volt ezelőtt 25 évvel. Nagy és szép számu uri s mindenféle nép gyülekezett ő sze ez alkalommal. A színészek, mint hajdan a troubadourok a lovagjátékoknál, természetesen ily pénzfogó alkalmat nem szalaszthattak el. A minthogy nyomtatott lapok csakugyan jele nték: „Korona és vérpad“ adatását. A lapon a pesti színház-

tól ott figuráltak a legjelesb színészek: Egressy, Fánecsy, Lendvay stb. — Begyülünk a rögtönzött színházba, melynek, daczára hogy zöld galyakkal beakgtatott, már a bűze éreztette, hogy miféle állatok voltak imént benne, — de azért vártunk — annak reményiben, hogy a szem és fül műélvezete, ennyi jeles művész látván és hallván kárpótolja sértett szagérzékünket. A függöny fölgördül. A szinigazgató előáll, bocsánatot kér, hogy az ígérkezett művészek mindeddig meg nem érkeztek: most tehát kénytelen ő maga, neje és kis fia, hárman, két darabot N. N. czimút, a nagyon tisztelt közönség mély hódolattal kikért elnézésével eljátszani. Ám legyen! jól van! kiált a szép számmal egybegyült közönség. Másnap, a szinlap Angelo Padua zsarnokát hozza, megint a tegnapi jeles színész nevekkel. A hiszselékeny közönséget megint jó számmal becsalták a nevek. A szinigazgató megint kiáll, megint bocsánatért esedezik, hogy megint csalatkozott reményében, s a kik (sohasem is) ígérkeztek, mára sem érkeztek el; hogy majd most N. N. darabokat fogja adni megint harmad magával. — És úgy lön. A fölültetett közönségnek nemcsak szag-, de minden érzéke föl volt borsolva. — A szinigazgató pedig, a seregtelen vezér, besepervén a más neve alatt begyült szép summácskát, mosolyogva odább állt.

TALLÉROSSY ZEBULON

OBSITJA.

(Melyet kívánt magának kiadatni, nehogy valahol csavargónak vagy rossz járatbeli embernek tekintessék.)

Jelen Igazság-levél előmutatója Tallérossy Zebulon, kiszolgált képviselő.

Állására nézve közlegény : semmi scharzsira nem vitte.

Szolgált négy hónapig és 22 napig, még tovább is szolgált volna, ha *nagyot hallása és még nagyobb szólása* miatt, mint *gänzlicher Realunioninvalidot*, mind Regementestül, el nem bocsátottak volna.

Szolgálati ideje alatt dicséretesen viselte magát, a manoeuvrekben helyén maradt, s kész volt a rábízott terhek viselésére; kár hogy már a *Patrót* nem bírja elharapni.

Strófit soha sem kapott, kivéve két megintést, a mit a Regementje szolgált meg; azt pedig nem lehet

csudálni, miután a Regiment fele *Strafcompaniából* volt válogatva.

Különös ismertető jele az, hogy mindig annak ád igazat, a kivel legutoljára beszél.

Melyért is hivatalosan hat hónapi szabadságra, voltaképen pedig a görög kalendárium azon szent napjáig, a melyen a birodalom kül- és belügyei teljesen rendezve lesznek, s az országgyűlés ismét összehivatni fog, szabadsággal elbocsátatik; meg is szabad neki házasodni.

Kéretnek az illető hatóságok, hogy e levél előmutatóját bocsássák szabadon s Pestre többet vissza ne küldjék.

Kelet, aláírás és hivatalos pecséthely.

Tallérossy Zebulon végbeszéde a képviselőházban.

melyet idő rövidége miatt nem mondhatván el előszóval, bevett szokás szerint nyomtatásban vélt szükségesnek kiadni.

Nagyon tisztult képviselt ház!

Finis coronat opus : azt most így fordítják : az „opus“ miatt lett a „coronat“-nak „finis.“

Elhíttak bennünket nadort megvalogatni, azután koronazni; most pedig azt mondják, hogy „nye tak!“ kezdjünk újra.

Ime legmagasabban haza bocsátkoznak bennünket és mi legalázatosabban üljük az omnibuszra, s nem marad itt közülünk senki a muzeumban, csupán csak a kitömött madarak.

Engedje meg a nagyon tisztult képviselőház, hogy ez alkalommal búcsút vegyem a nálától.

Búcsút veszem először is az egisz irdemes palotától, a hol egész nyáron által nekem ingyen gőzfürdő szolgáltatódott.

Búcsúom az irdemes zöld padoktól, a hol soha sem nyújthattam ki az labamat.

Búcsúom nagyon irdemes szomszéd uraimtól, kik nekem annyiszor tyukszememet hágtak.

Búcsúom nagyságos elnök uramtól s engedelmet kirek, ha valamikor a nyugtatóvány átvételével egy napot elkistem volna.

Búcsúom tekintetes kukta uraktól, a kiket sajnálok nagyon, hogy a jövedelmes jegyzői hivatalt elhagyni kénytelenítettetődnek.

Búcsúom irdemes követtársaimtól, a kik beszédet csináltak, de el nem monták.

Búcsúom szíp asszonyágoktól karzaton, a kik oly buzgón majszolták a pogácsát, míg mi idelell deklamáltuk.

Búcsúom újságíró karzattól, a kinek olyan jó volt ötödfél hónapig velünk megtöltögetni hasábját.

Búcsúom szíp cukrászkisasszonytól, a kinek annyi boldog szíverősítő poharkát köszönhetem.

Én már megyek, utazom, szaladok, visznek!

Zsebemben Laufpass; otthon vár executio.

De il bennem a kiolthatathatlan reminség, hogy nincs olyan vasarnap, a mely után hetfő ne következnik.

Vasarnap hadd mulassanak Bicsben; blauer Montag majd mienk lesz.

Isten hozzátok! Látjátok, tudjátok : képviselők nem kaptak semmit, nem visznek haza semmit, csupán csak legalázatosabb rheumatimust „magasabb helyekről“ szarmazott szelek miatt.

Azokat is köszöntetem.

Tallérossy Zebulon,

disponibilis képviselt.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletel.

E hétre való orákulumok.

Csak azt az egyet szeretném most tudni: valyon a kezednek a végén vagyunk e jelenleg, vagy a végzednek a kezében???

— — Kik bizonyíthatják be leginkább, hogy az István király napi pesti vásár rosz volt az idén? (A képviselők, mert ők elmondhatják, hogy nem **árultak** semmit, nem **adtak el** semmit.)

— — Mit neveznek Bécsben felelős miniszternek? A Rájxrátnak a hadügyminisztert interpellálták a végett, hogy a jelen békés időszakban miért nem bocsátanak el a seregtől *szabadságosokat*? mire ő excellentiája három napi gondolkodás után azt felelte, hogy azért nem bocsátanak el, **mert nem lehet.** (Ilyen felelős miniszteriumot bizony nekünk is adhattak volna.)

— — *Roebukk* azt mondá, hogy gratulál Ausztriának az új alkotmányhoz, mely *tökéletesen hasonlít Angliához.* (Bizonyosan abban hasonlítanak egymáshoz, hogy az angol matrózok *codeaxe* is a *kilenczfarku macska*, mint más országok hajósaíé.)

— — Pesten jelenleg, ha két ember egymással összejön, azzal szokott köszönteni: „*van-e már katonád?*“ Igy vívtuk ki, hogy a „*külön had- és pénzügy*“ nemcsak Magyarországnak, de minden magyar ember házához *extra* megadatott. (Kívánunk az angol status-férfiaknak ehhez hasonló konstitucziót!)

— — Egy békülni ohajtó képviselő féltréfásan monda egy határozati kollegájának Deák utolsó felirata elfogadtatása alkalmával: „no tehát ti is csak *felálltatok.*“ — Visszafelel amaz rögtön: „mi *felálltunk*, de ti *felültetek!*“

— — Mi különbség Apponyi az országbíró, és Kuranda között? (Ezer millió különbség közöl leginkább az, hogy Apponyi „*judex*“ amaz pedig „*exjud.*“) Hát a londoni Apponyi és Kuranda között? (Azt nem tudom.) *Én sem.*

— — Egy amerikai lap különös természetcsudairól értesít bennünket; azt írja, hogy Orinocoban van egy fa, mely szedret, narancsot és szent-jános kenyeret terem. (Mért ne teremhetne, nálunk is ójtottak bécsi szedret akáczfába.) Azután meg azt is írja, hogy Massachusettsben egy tehén megfiadzott s lett tőle egy tigris, egy patkány, meg egy csizmahúzó. (Azt is elhiszem; — ha bika volna, akkor egy kicsit kételkedném benne.) Azután megint azt írja, hogy egy philadelphiai asszony egy fehér, és egy fekete gyermeket szült. (Az is meglehet. A szomszédnak is az egyik fia molnár, a másik kéményseprő.) Azután még azt is írja, hogy a mig *Apponyi az országbíró* a nemzet tiltakozását a Schmerling-alkotmány ellen Bécsben átadta; addig *Apponyi, az osztrák követ* Londonban a Schmerling-alkotmány dicsőítésére poharat emelt. (De hallja kend ezt már nehéz elhinni!) Pedig úgy van.

— — A keleti kérdés megint mozog már; összeült a szkupstina. (Itt a Horvát-házban?) Nem Kragujeváczban. (Pedig de könnyű volna azt a keleti kérdést megoldani, ha én török miniszter volnék, bevárnám, mikor lesz a török naptárban február 26-ka akkor meghívnám Sztambulba a bosnyák, szerb, román, görög, albán, stb. urakat a *Rája-divánba*, s megszavaztatnám velük, hogy megvannak elégedve a basáimmal, semmi panaszuk sincs, adnak hárommennyi adót önkényt, mint eddig kénytelenségből; ha nem jönének, kontumáciáznám őket; a szűk divánt szélesebbnek nyilvánítanám; s a jelenlevő mamelukokkal határozatnám el, hogy Bosnia és Bulgária boldog. Riza pasát elküldeném Londonba, megengedném neki, hogy az Alkorán ellenére annyi bort igyék, a mennyi kell annak a toasztnak a leöblíté-ére, hogy most már a muzulmán alkotmány tökéletesen hasonlít az angolhoz. A lordok vivátoznának, a bankárok talyigával hoznák a pénzt, s a keleti kérdés örök időkre meg volna oldva.) Halt! megállj! Ez olyan tárgy, hogy erről külön vezérczikket kell írni: „*Muzulmánia, mint alkotmányos ország!*“ Ezt hagyjuk a jövő számrá.

— — Mikor báró Vay, volt kancellár, a képviselőházba belépett aug. 21-kén valaki azt mondá neki: „akkor érkezel uram közénk, mikor szétvernek bennünket!“ mire ő ezt viszonzá: „*jobb ha azok között vagyok, a kiket szétvernek, mintha azok között volnék, a kik szétvernek.*“ Az emlékezetes óvastételnél, mit Deák indítványozott, *ő is felállt.* Nevezetes idők!

— — A mely napon Vay a képviselőház tagjává lett, az nap a képviselőház pedig cserében maga is vaj-já lett.

— — Schmerling miniszter úr aug. 21-kén báró Bach testvérjének házasságán volt jelen, mint násznagy, ominosus násznagyság, ugyanaz nap, melyben a miniszter úr válópert indít a magyar nemzet országgyűlése ellen.

☞ Melléklet: Előfizetési felhívás az „**ÜSTÖKÖS**“ utolsó (sept.—dec.) harmadévi folyamára.